

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
5.Bf.470/2013/17. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2014. év június hó 4. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

ÍTÉLETET:

A folytatólagosan elkövetett testi sértés bűntette miatt a vádlott ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 9.B.1669/2011/66. számú ítéletét **megváltoztatja.**

A cselekmény minősítésének jogszabályi felhívása helyesen Btk. 164. § (1) bekezdés, (8) bekezdés I. fordulat.

A vádlottal szemben kiszabott börtönbüntetés tartamát 5 (öt) év 6 (hat) hónapra súlyosítja.

Az elsőfokú bíróság ítéletét egyebekben helybenhagyja.

A vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a szabadságvesztésbe beszámítja.

A másodfokú eljárásban felmerült 8880 (nyolcezer-nyolcszáznyolcvan) forint bünygyi költséget a vádlott köteles az államnak megfizetni.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

A Fővárosi Törvényszék a 2013. október 29. napján kelt 9.B.1669/2011/66. számú ítéletével a vádlottat bűnösnek mondta ki folytatólagosan elkövetett testi sértés bűntettében (Btk. 164.§ (1) és (8) bekezdés).

Ezért öt 4 év börtönben végrehajtandó szabadságvesztés büntetésre és 5 é közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontja a büntetés kétharmad részének, de legkevesebb 3 hónapnak a kitöltését követő nap.

Elrendelte a Budapesti XX., XXI. és XXIII. Kerületi Bíróság 4.B.XX.591/2006/269. számú határozatával kiszabott 8 hónap szabadságvesztés végrehajtását is.

Rendelkezett a járulékos kérdések, így az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítása, a bűnjelek és a bűnygyi költség viselése tekintetében is.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész a vádlott terhére súlyosításért, a középértéket meghaladó szabadságvesztés kiszabásáért, a vádlott és védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítésért jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.1163/2013/1. számú átiratában az ügy elbírálására nyilvános ülés kitűzését indítványozta azzal, hogy azon nem kíván részt venni.

Az ügyészi fellebbezést fenntartotta.

Álláspontja szerint a tényállás túlnyomórészt megalapozott, de az kiegészítendő az iratok tartalma és az indokolás átemelése révén azzal, hogy a sértett 22 éves, 152 cm magas és normál súlyú volt az elkövetés idején (sértettre vonatkozó szakértői vélemény), a sértett bántalmazása rúgással is történhetett (igazságügyi orvosszakértői tárgyalási nyilatkozata), a jobb oldali VIII-IX. bordák törése következtében kialakult kisfokú légmell arra utal, hogy a borda átszúrhatta a tüdő állományát (nyomozás során adott kiegészítő orvosszakértői vélemény, ítélet 6. oldal utolsó és a 7. oldal 2. bekezdésében írtak).

A tényállásból mellőzendőnek tartotta azt, hogy a sértettet a vádlott a hajánál fogva húzta vissza a folyosóról, amikor 2010. december 5-én a verések elől el akart menekülni.

A fenti kiegészítésekkel és pontosítással a tényállás irányadó, a bűnösségre vont következtetés okszerű, a cselekmény minősítése törvényes, de kiegészítendő az ügyész írásbeli vádmódosítás tekintetében és azért is, mert az ítélet jogi indokolást nem tartalmaz.

Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem tárta fel hiánytalanul és nem értékelte súlyúknak megfelelően valamennyi körülményt. Különös nyomatékka tartotta értékelendőnek a sértett napokon át tartó bántalmazását azért, mert a vádlott az aktuális partnereit rendszeresen, durván bántalmazta, közeli és távoli környezetét rettegésben tartotta. További súlyosító körülmény a felfüggesztett szabadságvesztés próbaideje, a másik két büntetőeljárás hatálya alatti elkövetés, a különös kegyetlenséget közelítő elkövetési mód, a fiatal, törékeny nő sérelmére történt elkövetés és a bántalmazással összefüggésben kialakult maradandó fogyatékoság.

Mindezekre tekintettel az irányadó büntetési tétel középértékétől lefelé történő eltéréssel kiszabott szabadságvesztés büntetés eltúlzottan enyhe, annak jelentős felemelése indokolt.

Ezért az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, a vádlottal szemben kiszabott főbüntetés tartamának felemelését, egyebekben az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

A vádlott a 2014. április 22-én kelt beadványában az elsőfokú ítéletet megalapozatlannak tartotta, mert a tényállás felderítetlen és ellentmondásos tanúvallomásokon alapul. Ilyen ellentétes tanúvallomás tanú1 vallomása, tanú2 drog hatása alatt volt. Ezen túlmenően a sértett nem terhelte őt, mert két támadójáról személyleírást adott, másokkal is volt szexuális kapcsolata. Mindezek miatt az elkövetői kör széles és felderítetlen. Nem terhelte őt a sértett testvére,

tanú3 sem. Az elkövető személye kétséget kizáróan nem bizonyított, ezért elsődlegesen a felmentését, másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését és új eljárás lefolytatását kérte.

A nyilvános ülésen a vádlott védője a bejelentett fellebbezést fenntartotta. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete a Be. 351.§ (2) bekezdés d) pontja alapján megalapozatlan és a bizonyítékok értékelése sem teljes, nem felel meg a logika szabályainak. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem fogadta el a vádlott és a sértett vallomását, holott a sértett elfogadható magyarázatot adott a vallomása módosítására. tanú1 életszerűtlen vallomást tett, a sértett anyjának előadása ezen a nyilatkozaton alapul és elfogult a sértett testvére, tanú3 pedig többször változtatott vallomásán, amely ellentétes volt anyja előadásával. Tárgyi bizonyítékok nélkül téves a vádlott elkövetői megállapítása, a vádlottat a rendőr tanúk sem láttak, csak a környéken lakók jelzései alapján gondolták, hogy a vádlott volt a bántalmazó. E lakók meghallgatására azonban nem került sor. Álláspontja szerint közvetett bizonyíték, mint a korábbi élettárs megverése csak akkor bizonyíték, ha van közvetlen bizonyíték is. Mindezekre és arra tekintettel, hogy a szakvélemény is csak lehetőségként jelölte meg, valószínűsítette a többszörös, elhúzódó bántalmazást, az ítélet jogi indokolást pedig nem tartalmaz, elsődlegesen bizonyítékok hiányában a vádlott felmentését, másodlagosan az időmúlást és amiatt, hogy a folytatólagosság nem bizonyított, a büntetés enyhítését kérte.

A vádlott az utolsó szó jogán tett felszólalásában kijelentette, hogy a bűncselekményt nem követte el.

A bejelentett fellebbezések közül az ügyészi fellebbezés alapos, a vádlott és védője fellebbezése nem alapos.

Az ítélet tábla a bejelentett kétoldali fellebbezések folytán az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be. 348.§ (1) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírálta.

A felülbírálat során az ítélet tábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság túlnyomórészt betartotta az eljárási szabályokat. Eljárási szabályt sértett azonban az elsőfokú bíróság azzal, hogy az ítélet 10. oldal utolsó kettő bekezdésében és a 11. oldal 2., 3., 4., 6. bekezdésében foglalt - tanúkutatásra és meghallgatásra vonatkozó - rendőri jelentéseket a Be. 168.§ (1) bekezdés III. fordulatában foglalt tilalom ellenében használta fel, mivel a sértett és a tanúkutatás eredményeként nyilatkozó személyek törvényes következményekre figyelmeztetésére nem került sor, így a Be. 78.§ (4) bekezdése alapján az ezen nyilatkozatokat tartalmazó rendőri jelentéseket a bizonyítékok köréből kirekesztette, figyelemmel a Fővárosi Ítélet tábla IH2005. 7. számú döntésére is.

Ezt a megállapított eljárási szabálysértést azonban relatívnak értékelte az ítélet tábla, mivel nem volt lényeges befolyással a bűnösségre és a büntetéskiszabásra.

Az elsőfokú bíróság a részletesen és kellő alaposággal lefolytatott bizonyítási eljárás során a vád tárgyává tett bűncselekmény elbírálása szempontjából releváns bizonyítékokat feltárta, azokat egyenként és összességében értékelte, mérlegelte. Nem tévedett akkor sem, amikor az általa megállapított tényekből további tényekre vont le következtetést.

Az ítélet további bizonyítás felvételét nem tartotta szükségesnek. Az elsőfokú bíróság részletesen foglalkozott tanú1 és tanú2 eltérő vallomásaival, a vallomások visszavonásának indokaival és kielégítő magyarázatot adott arra, hogy a tanúknak miért a nyomozás során tett nyilatkozatait fogadta el. Ezért az ítélet tanú1 és tanú2 vallomásai visszavonása indokai további tisztázására irányuló vádlotti és védői bizonyítási indítványt elutasította.

Az elsőfokú bíróság a lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként túlnyomórészt megalapozott, a Be. 351.§ (2) bekezdésében írt hibáktól és hiányosságoktól mentes tényállást állapított meg, a tényállás azonban mind személyi, mind történeti részében részben megalapozatlan. Ez a megalapozatlanság azonban az iratok tartalma alapján a Be. 352.§ (1) bekezdés a) pontjára tekintettel a tényállás kiegészítésével és helyesbítésével, az indokolásban rögzítettek tényállásba emelésével orvosolható.

Az ítélet személyi részét illetően a 2. oldal 6. bekezdésében a határozat számát 4.B.VIII.440/1996/4. számra helyesbíti.

A 2. oldal 7. bekezdésében a Székesfehérvári Városi Bíróság határozatának száma helyesen 3.B.1799/1997/44.

Az ítélet 3. oldal 5. bekezdését követően a tényállást kiegészíti azzal, hogy a vádlottat 2011. augusztus 23-án a Budapesti XX., XXI. és XXIII. Kerületi Bíróság a 7.B.XXI.324/2006/68. számú, a Fővárosi Törvényszék 27.Bf.XII.10.856/2011/7. számú határozata folytán 2012. május 30-án jogerős ítéletével a 2004. október 8-án elkövetett jelentős kárt okozó csalás bűntette és magánokirat-hamisítás vétsége miatt 1 év 10 hónap börtönbüntetésre ítélte.

A Budapesti XX., XXI. és XXIII. Kerületi Bíróság a 2012. szeptember 21-én kelt 7.Bk.XXI.913/2012/10. számú, a Fővárosi Törvényszék 25.Bkf.13.047/2012/4. számú határozata folytán 2012. november 20-án jogerős összbüntetési ítéletével 2 év 4 hónap fegyház tartamot állapított meg, mely büntetést a vádlott 2013. október 6. napján letöltötte.

Ezt követően a tényállás személyi részébe átemeli az ítélet 11. oldal utolsó és a 12. oldal 1. és 2. bekezdésében írt, a vádlott elmeállapotára és személyiségére vonatkozó szakértői megállapításokat.

Az ítélet 3. oldal 7. bekezdését a sértett tekintetében kiegészíti azzal, hogy a sértett az elkövetés idején 152 cm magas, 50 kg súlyú, 22 éves volt (igazságügyi orvosszakértői vélemény - bírósági iratok).

Az ítélet 6. oldal 2. és 3. bekezdésben a sértettre vonatkozó szakértői megállapításokat a tényállásba emeli.

Az ítélet 3. oldal 7. bekezdés 2. mondatát kiegészíti azzal, hogy a vádlott a sértettet nagyobb erővel meg is rúgta (43. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 2. oldal, igazságügyi orvosszakértői vélemény: a bordatörés keletkezése: a sértettet nagyobb rúgás vagy nagyobb erőbehatás érte).

Az ítélet 4. oldal 1. bekezdését kiegészíti azzal, hogy a jobb oldali VIII-IX. bordák törése következtében létrejött kisfokú légmell azért alakult ki, mert a borda átszúrta a tüdő állományát (nyomozati iratok 305. oldal orvosszakértői vélemény és 327. oldal kiegészítő orvosszakértői vélemény, valamint ítélet 5. oldal utolsó és 7. oldal 2. és 3. bekezdés).

Az ítélet 3. oldal 7. bekezdésből a 3. mondatot mellőzi a tényállásból, mivel a rendelkezésre álló adatok egyértelműen nem támasztják alá, hogy a vádlott a lakásba a hajánál fogva visszahúzta a folyosóról a menekülő sértettet.

Az így kiegészített, helyesbített és pontosított tényállás megalapozott, következésképp ez a tényállás a Be. 352.§-ának (2) bekezdése értelmében irányadó volt másodfokú eljárásban.

Az elsőfokú bíróság a jogi indokolás kivételével részletesen eleget tett indokolási kötelezettségének.

Iratszerűen ismertette a rendelkezésre álló bizonyítékokat és azokat elemezve számot adott arról, hogy mely bizonyítékokat, mely részükben és miért fogadott el, illetve melyeket, mely részükben és miért nem tartott valónak.

Részletesen foglalkozott a vádlott és a sértett vallomásaival, a meghallgatott tanúk vallomásmódosításaival és helytállóan következtetett arra, hogy a vádlott és a sértett nyilatkozataival szemben a tanúk nyomozati vallomásai fogadhatók el, mert ez áll összhangban az eljárás egyéb objektív adataival, valamint tanú4 és tanú5 vallomásaival. A bírósági szakban a tanúk vallomásai módosításának célja egyértelműen az volt, hogy a vádlott mentesüljön a büntetőjogi felelősség alól.

A rendőrtanúk vallomása, tanú1 és tanú2 nyomozati vallomása, az igazságügyi orvosszakértői vélemények, a helyszíni szemle jegyzőkönyvében foglaltak, az értékelhető rendőri jelentésben rögzítettek (ítélet 10. oldal utolsó bekezdés első mondata, a 11. oldal 5. és 7. bekezdés), valamint a vádlott és a sértett személyiségére vonatkozó megállapítások egybevetéséből egyértelműen megállapítható, hogy a vádlott volt az, aki a közösen lakott lakásban hosszabb ideig, kitartóan tettelegesen bántalmazta a sértettet, aki ennek következtében életveszélyes sérülést szenvedett.

Az orvosi dokumentáció és az igazságügyi orvosszakértői vélemény - szemben a védői érveléssel - visszaigazolta a tanú1 által állítottakat.

Az eljárás adatai pedig nem támasztották alá azt az egyébként ellentmondásos sértetti előadást, hogy idegenek, majd pedig a sértett egyik rokona volt a bántalmazó. Ugyanakkor az sem igazolódott, hogy a vádlott tanú³-mal töltötte a hétvégét.

Az elkövetés módjával, az életveszélyes sérülés kialakulásának mechanizmusával azonban indokolt volt kiegészíteni a tényállást az igazságügyi orvosszakértői vélemény alapján.

A bizonyítékok közvetett bizonyítékok, amelyek zárt logikai láncot alkotnak, egymásra épülnek és egy irányba, a vádlott bűnösségének az irányába hatnak, kizárva ezzel a másképp történés vagy más általi elkövetés lehetőségét.

Nem osztotta az ítélőtábla azt a védői érvelést, hogy a közvetett bizonyíték csak akkor értékelhető, ha van közvetlen bizonyíték, továbbá tévesnek ítélte az elsőfokú bíróság azon okfejtését, miszerint a közvetett bizonyítékok önmagukban nem lehetnek elegendőek a bűnösség bizonyítására. A másodfokú bíróság álláspontja szerint a közvetett bizonyítékok zárt, egymásra épülő láncolata közvetlen bizonyíték nélkül is elegendő a bűnösség megállapításához.

A védő a bizonyítékok okszerű mérlegelését támadta, ennek révén szorgalmazta a vádlott felmentését, amely az irányadó tényállás megalapozottsága miatt, a hatályos perrendi szabályok értelmében a másodfokú eljárásban eredményre nem vezethetett.

Az elsőfokú bíróság az irányadó tényállás alapján okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és a 2012. évi C. törvény (új Btk.) alapján törvényesen minősítette is a vádlotti cselekményt. Figyelemmel a kedvezőbb feltételes szabadságra vonatkozó rendelkezésre, indokolt volt az enyhébb, az elbíráláskori törvény alkalmazása. A törvényhely meghatározása azonban nem volt teljes, azt az ítélőtábla pótolta.

Az elsőfokú bíróság azonban nem indokolta meg jogi álláspontját a minősítést illetően. Ezt az ítélőtábla az alábbiakkal egészítette ki: a vádlott egyenes szándéka testi sértés okozására irányult, azonban az ütések számára, az ütések, rúgás erejére, a bántalmazás elhúzódó jellegére tekintettel a vádlottnak előre kellett látnia magatartása lehetséges következményeit, de könnyelműen bízott annak elmaradásában, így az eredmény tekintetében tudatos gondatlanság terheli.

Törvényes a Btk. 6.§ (2) bekezdése szerinti folytatólagos elkövetés megállapítása is az értékelhető rendőri jelentésben rögzített többszöri helyszíni ellenőrzés, a bejelentés adatai és az orvosszakértői véleményben leírtak alapján.

A büntetés kiszabása körében irányadó alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket az elsőfokú bíróság részben sorolta fel helyesen, azok kiegészítése volt szükséges.

Az ítélőtábla további súlyosítóként értékelte, hogy a vádlott törékeny nőt bántalmazott, aki ennek következtében kismértékű maradandó fogyatékoságot is szenvedett. A vádlott próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés és összesen három büntetőeljárás hatálya alatt állt a cselekmények elkövetésekor. Ezzel szemben további enyhítő körülményként csak a közvetett életveszély volt értékelhető.

A jelentősen kibővült súlyosító körülményekre és az ítélet 3. oldal 8. pontban írt büntetés-végrehajtási adatokra, mely szerint a vádlott éppen egy nappal került el a többszörös visszaesői minőségének megállapíthatóságát, az ítélőtábla megállapította, hogy indokolatlan volt a középérték alatti büntetés kiszabása, mert az nem áll arányban a cselekmény tárgyi súlyával, a vádlott alanyi bűnösségi fokával, személyi társadalomra veszélyességével, a bűnösségi körülményekkel és nem felel meg a büntetés céljának, az egyéni megelőzés érdekeinek, ezért a vádlottra kiszabott börtönbüntetés tartamát súlyosította.

Az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezései törvényesek.

Az ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 372.§ (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, míg az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezéseit a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A vádlott által az elsőfokú bírósági ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a szabadságvesztés tartamába a Btk. 92.§ (1) és (2) bekezdése alapján beszámította.

A másodfokú eljárásban a vádlott védelmét kirendelt védő látta el. Ennek költségét a Be. 381.§ (1) bekezdése alapján megállapította és mivel a vádlott és védője fellebbezése - szemben az ügyészi fellebbezéssel - nem vezetett eredményre, a Be. 338.§ (1) bekezdése alapján annak megfizetésére a vádlottat kötelezte.

Budapest, 2014. év június hó 4. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.

a tanács elnöke

Zólyominé dr. Törő Erzsébet sk.

előadó bíró

dr. Halász Irén sk.

bíró

A Fővárosi Törvényszék 9.B.1669/2011/66. számú ítélete a Fővárosi Ítélőtábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.470/2013/17. számú ítéletében írt változtatással 2014. év június hó 4. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2014. év június hó 4. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.

A kiadmány hitelül:
Moncz Tímea
tisztviselő

a tanács elnöke